

ARBETARMAKT

Svensk sektion av F5I – Förbundet för Femte Internationalen

Arbetarmakts nyhetsbrev nummer 167 (32/03) - 031215

arbetarmakt.com

Innehåll

- Antirasistisk demonstration bemöttes av polisbrutalitet
- Vinn arbetarrörelsen för den antifascistiska kampen!
- Frige Mario Bango
- Ner med antisemitismen

Antirasistisk demonstration bemöttes av polisbrutalitet

Vi återger här en redogörelse för ungdomsgruppen Revolutions deltagande i demonstrationen i Salem.

Vi i REVOLUTION slöt upp på Rönninge Torg tillsammans med Arbetarmakt för att gemensamt delta i protesten mot den nazistiska demonstrationen som ägde rum senare på kvällen. Redan på perrongen kroppsvisiterades samtliga som gick in och polisen passade då på att sno ett flertal av våra flaggor och banderollpinnar. Vi behöll åtminstone frontbanderollen (med texten "Driv ner fascisterna i kloakerna") och propagandamaterialet.

På torget befann sig ungefär drygt 1000 människor varav majoriteten var ungdomar. Aktivister hade kommit från såväl Norge som Danmark. Även polska antirasister hade anlänt. Trots detta var mobiliseringen fortfarande liten. Bättre än förra året men bara marginellt. Tal hölls på torget och vi sålde tidningar och samlade in namn på listor till stöd för vår kamrat i Slovakien, romen Mario Bango. Han har nyligen dömts till ett 12-årigt fängelsestraff för mord på en nazist som angrep honom, hans bror och mor på en buss i Bratislava 2001. Mario försvarade sig och sin bror och att nazisten dog var en olyckshändelse. Vad rasismen mot romer i Slovakien innebär och hur det rasistiska juridiska systemet är organiserat har verkligen exponerats under de rättegångar som hållits där Mario avbrutits gång på gång då han försökt försvara sig. Hans försvarare diskriminerades också helt öppet av den rasistiske domaren som vägrade tillåta de vittnen, som skulle kunna ge en annan bild av den döde nazisten än hans vänner och föräldrar, från att tala. REVOLUTION driver med anledning av detta en internationell kampanj till stöd för Marios frigivande. Vi samlade in ett flertal namn och fick norska kontakter som intresserat sig för Marios sak.

Den antirasistiska demonstrationen hade tillstånd från kl. 11-14. Då den samlades kl. 13 gick tiden fort. Polistillståndet förlängdes sedan till 14.30. Vid denna tidpunkt började antifascister i svarta blocket ställa upp i fronten gentemot tunneln, som leder till pendeltågsperrongen. De bar hjälmar och diverse tillhyggen. Bakom dem samlades flera hundra antirasister, mestadels ungdomar men även äldre. Efter en mindre framstöt och förhandlingar med polisen öppnades det första kravallstängslet. Vi kom in i tunneln. Demonstrationens ledning, som förhandlade med polisen, talade om att gå upp på perrongen och ta tåget hem. Något som polisen avvisade, istället hänvisade de oss att sätta oss i de bussar som polisen hyrt in för att slussa iväg oss.

Efter att ha kommit en bit in i tunneln stannade fronten. REVOLUTION's medlemmar hade placerat sig i mindre grupper i tåget för att kunna hålla ihop och många av oss befann sig långt fram. Så kom den första attacken. Anfallet bestod i 40-50 huliganer (poliser) som på given signal dök fram bakom hörnet i andra änden i ett överraskningsmoment. I TV4 kunde vi se hur de stormade fram anförda av ett befäl som vrålade "Kom igen nu!" och "På dom jävlarna!!". Mycket tyder på att detta var en medveten taktik, den första avspärrningen var lättforcerad och inne i tunneln var vi mer utsatta för polisens våld. Motståndet var inte tillräckligt effektivt mot poliserna som utöver batonger hade sina kravallsköldar. De första leden agerade förvisso kollektivt och understödde varandra men det räckte inte och under ett inferno av brandfacklor, brandsläckarpulver och vevande batonger pressades vi tillbaka. Väl ute ur tunneln breddades fronten samtidigt som polisen började förbereda en ny attack. Sten och flaskor haglade över poli sen och även om polisen kunde skydda sig med sina sköldar kunde projektilerna uppehålla dem och dra ut på nästa anfall. Detta gick dock inte att hindra. Flera revo-medlemmar som stått bakom fronten stod nu i första ledet då fronten breddats. Polisattacken var brutal. De allra flesta hade inget skydd utöver armkedjor. Dessa bröts upp då vi var tvungna att skydda oss från batongslagen med våra armar. Flera av oss blev misshandlade då folk som ramlade fick ta emot många slag. Revo-medlemmar höll ihop så gott det gick och vissa av oss svarade också på polisens attack med motangrepp.

Det brutala angreppet från polisens sida ledde för vår del till att tre kamrater fick uppsöka sjukhus (samtliga för skullskador), ingen av dessa behövde emellertid stanna på sjukhuset över natten. De flesta hade blivit slagna av polisen då de låg ner (!) men utöver bulor och blåmärken var ingen allvarligt skadad av oss som klarat oss bättre. Trots skadefrekvensen så var de allra flesta medlemmar väldigt glada och stärkta av att de inte backat. Även bakslag kan vara en skola i sig och det var anmärkningsvärt hur många av de våra som höll sig kalla och stod emot i en situation där flera bokstavligen greps av panik inför polisens hänsynslöshet.

Resultatet och framtidsutsikterna

Flera lärdomar bör vi ta fasta på efter Salem 2003. När det gäller REVOLUTION's ingripande kan vi vara mycket nöjda med att ha spelat en aktiv roll och varit en av de få grupper som på ett organiserat sätt höll sig framme i fronten. Vårans gruppindelning fungerade relativt bra och grupperna visade sig nödvändiga för att hålla ihop oss i ett läge då vi inte kunde bilda ett block. Vi hade också en hyfsat effektiv intervention och har mycket kontakter att följa upp.

När det gäller demonstrationen i stort finns några centrala saker att ta upp. Då vi såg AFA-blocket träda fram blev vi ganska imponerade över det som till synes såg ut som att vara ett väl organiserat ingripande. Under konfrontationen dröjde det dock inte länge innan AFA splittrades upp även om de agerade kollektivt också då de försvarade sig i tunneln. Vi moraliserar inte heller över den stenkastning som skedde i det senare skedet. Oavsett vad vi tycker om AFA:s taktik så har de lika stor rätt som andra att försvara sig mot polisivåld och den stenkastning som förekom var defensiv till sin karaktär. Tvärtemot vad polisen hävdade så skadades de allra flesta demonstranterna av polisens batonger. Möjligen kan demonstranter ha skadat varandra av misstag då tumultet i tunneln var som värst. Men den stenkastning som skedde efter att polisen bildat en ny front utanför tunneln träffade bara poliserna.

Detta betyder inte att vi intar en okritisk hållning gentemot AFA:s agerande. Bristen på kommunikationen med andra demonstranter är en punkt. Men vad som verkligen visade sig vara en återvändsgränd var idén att med påkar i händerna konfrontera den mycket välutrustade och tränade kravallpolisen. Och det är något man tycker att AFA borde ha kunnat räkna ut på förhand. Årets antirasistiska demonstration drog inte mer än marginellt fler än förra året. 2002 visade polisen att de kunde tolerera oss på torget - hit men inte längre! Efter årets erfarenhet måste dock frågan ställas: Hur kan vi undvika en på förhand given seger för polisen om vi konfronterar dem för att t.ex. ockupera perrongen? AFA var förvisso väl beväpnade, och påkar behöver inte vara fel i sig. Men i fråga om målet, att tränga igenom poliskedjorna, hade nog en civil olydnadstaktik med mera skydd på demonstranterna i fronten snarare än beväpnade med klumpiga tillhyggen varit att föredra. Med

en väl skyddad front hade det varit lättare att "trycka sig" igenom kravallpolisen och ta perrongen, det ska däremot till mycket för att man ska kunna forcera den med hjälp av påkar mot robocops utrustade med såväl batonger, hockeyskyddsliknande utrustning som stora hårdplastsköldar.

Problemet med AFA:s taktik är att den inte förhåller sig till ett övergripande mål kopplat till perspektiv för den antifascistiska kampen. Att så lite folk kommer på demonstrationen borde vara punkt nummer ett. REVOLUTION tror att det ända sättet att verkligen dra folk är att vända sig till arbetar- och invandrarorganisationerna, samt att gå ut på skolorna. Men det räcker inte. Bara "aktivism" lockar till sig en mindre del av alla de som är motståndare till rasism och fascism. Kampanjen måste även politiseras. Kampen mot fascism och rasism måste kopplas till de frågor som känns viktiga för arbetare, som t.ex. kampen mot social nedrustning, privatiseringar och arbetslöshet. AFA säger förvisso att de är antikapitalister stundom men deras antikapitalism betyder inget i deras praktik och bl.a. därför mobiliserar de sällan fler än sig själva. AFA har inte heller fokus inställt på att bygga en massrörelse. "Det lämnar vi åt andra organisationer" brukar AFA försvara sig. "AFA fyller sin funktion." Eftersom de inte vill leda eller bygga rörelsen (utöver sig själva) lämnar de också i praktiken fältet fritt för reformisterna och pacifisterna att bestämma dagordningen, anpassar sig till reformisternas uddlösa kampanjer mm.

En annan ungdomsorganisation som förtjänar att kritiseras av liknande anledningar är stalinistiska Revolutionär Kommunistisk Ungdom (RKU) som säger sig vilja skapa ett brett och folkligt antirasistiskt motstånd. Till skillnad från Ung Vänster i Stockholm valde de att delta i demonstrationen (men utan att profilera sig, inga RKU-banderoller syntes) trots att "Nätverket mot Rasism som arrangerade demonstrationen inte tar något ansvar för att hålla sina arrangemang breda och folkliga, vilket skulle kunna göras genom att till exempel isolera provokatörsorganisationer och upprätthålla maskeringsförbud". (Ur RKU:s arbetsutskotts uttalande).

Frågan man kan ställa sig är för det första vad RKU menar med "bredd". Av erfarenhet vet vi att de sin vana trogen brukar motsätta sig alla socialistiska paroller som inte direkt sätter fokus på huvudfrågan. RKU vill skapa en bred rörelse genom att bredda den högerut på bekostnad av det politiska budskapet. De ser ingen poäng i att försöka stoppa nazistiska manifestationer, något som RKU, förvisso i uttalandet endast mellan raderna, menar att polisen borde ådras att göra istället. De är i alla fall klara på vad antifascisterna bör inrikta sig på, nämligen att "motarbeta dem på alla plan och bygga breda allianser, inte genom direkt konfrontation". De är också för att funktionärerna bör upprätthålla ett maskeringsförbud och förhindra all form av fysisk konfrontation. RKU fördömer inte heller polisens attack på ett klart sätt, då de anser att ansvaret för polisivåldet i första hand ligger på antirasisterna.

Pacifisterna gör felet att de, i och med att de hyllar ickevåldet, misslyckas med att försvara demonstranter och sig själva då de utsätts för våld från staten. När polisen höjer batongen för att slå hjälper det föga att ropa "ickevåld". Den taktiken leder in i en återvändsgränd då politiskt kompromissar med de högerkrafter som predikar att de förtryckta aldrig ska slå tillbaka. RKU hoppas att de ska slippa få stryk genom att anpassa sin antirasism politiskt och taktiskt till etablissemangets uddlösa antirasism.

Centristiska Rättvisepartiet Socialisterna skriver i sin utvärdering att det är fredliga massdemonstrationer, "inte med våld men med överlägsenhet" som ska stoppa nazisterna. RS har helt rätt i att en massinriktning är nödvändig och att det är massornas deltagande som måste utgöra grunden för seger mot nazisterna, liksom att kopplingen mellan ökande rasism och nedskärningar och borgerlig politik måste göras för att nå ut politiskt. Men om även en massdemonstration enbart begränsar sig till att vara fredliga finns risken att våld från polisen eller attacker från fascister skulle kunna verka ödesdigert. Det är inte heller nödvändigtvis i alla lägen fel att konfrontera en avspärrning eller att angripa en nazistdemonstration med våld, eller en polisavspärrning. Det handlar om styrkeförhållanden. RS oklara syn på våld leder dem också till avsaknaden av ett tydligt ställningstagande när det gäller att hävda demonstranternas rätt till självförsvar (detta saknades i partiets verkställande utskotts uttalande).

Efter årets Salem-marsch bör antirasisterna och vänstern seriöst utvärdera vad som kan göras bättre nästa år. Enligt REVOLUTION är det inte militansen som är problemet. Hundratals antirasistiska ungdomar marscherade utan att tvivla bakom AFA för att försöka stoppa nazisternas parad. Det är positivt. Till Ung Vänster och andra grupper som delvis eller helt ställde sig vid sidan om och därmed gav legitimitet och Lars Stjernqvists (partisektretärer i socialdemokraterna) hets mot antirasisterna säger vi: Förräderi på högsta nivå och ett svek mot alla som verkligen ville stoppa marschen. Men i dagsläget, då vi inte samlar mer än ca 1500 personer måste vi utarbeta strategier som förhåller sig till de konkreta styrkeförhållandena. Istället för att år ut och år in komma till Salem och göra samma sak skulle ett bättre koncept kunna vara att göra som vita overall-blocket tänkt göra under Göteborg t.ex. Fronten måste så klart inte ha vita overaller (och anamma VO-taktikens elitistiska och postmoderna filosofi) men det är inte det som är grejen. Med väl skyddande utrustning och sköldar skulle vi kunna använda styrkan i det kollektiva agerandet till vår fördel. Med bättre kommunikation skulle vi kunna se till så att vi upprätthöll kontrollen med hela blocket - även om vi skulle tvingas till reträtt. Med bättre organisering skulle också det politiska budskapet bli klarare. Fler skulle kunna involveras i aktionerna till skillnad från idag då AFA bakom slutna dörrar helt själva bestämmer taktiken.

Vägen framåt ligger slutligen inte i ett bejakande av pacifism å ena sidan. Vi måste inte heller inför varje aktion komma beväpnade till tändarna förberedda på närkamp. Den antirasistiska rörelsen måste diskutera strategier i förhållande till perspektivet att bara involverandet av arbetare tillsammans med ungdomar och invandrare kan besegra fascismen genom militant massbaserad direktaktion!

Nazisternas parad i år gjorde många förbannade och upprörda. Inte så konstigt, en rörelse som bygger sin politik på ren och skär terror lyckades för fjärde året i rad hålla en mindre massdemonstration som enligt EXPO är den största nordiska nazistdemonstrationen sedan 40-talet. Från talarstolarna kunde ledande nazister från Svenska Motståndsrörelsen, Info 14, Blood and Honour och Nationaldemokraterna öppet deklarerat sitt krig mot "mångkulturen". Det betyder ökat våld mot invandrare, mot demokratiska rättigheter och mot arbetarorganisationer (som i Helsingborg där nazister bränt ner Vänsterpartiets lokal).

Även nästa år kommer det att finnas flera människor som instinktivt kommer att förstå behovet av att sätta punkt för nazistjippet. För att kunna göra detta krävs dock att vänstern och antifascisterna lär sig läxorna för att kunna kanalisera radikalismen och erbjuda en väg framåt.

Vinn arbetarrörelsen för den antifascistiska kampen!

Händelserna i Salem 2003 understryker den militanta antifascistiska rörelsens isolering. Lyckas vi bryta den kommer nederlag att vändas till seger. Men först måste både sekteristernas och opportunisternas grepp om rörelsen förstöras. Vägen framåt ligger i att kombinera antifascism och antirasism med arbetarnas kamp i sociala och politiska frågor. En framgångsrik militans måste dessutom noggrant väga in styrkeförhållandena inför varje strid.

Trots den goda stämningen och den ärliga kampviljan hos antirasisterna måste årets antirasistiska manifestation i Salem beskrivas som ett misslyckande. Vi var marginellt fler deltagare än förra året, det vill säga 1000 - 1500 personer. Vi lyckades inte stoppa nazimarschen. Slaget mot polisen förlorade vi. Överhuvudtaget framstod vi som desorganiserade och svaga. Detta skedde trots en massiv ansträngning för att få dit folk från många delar av Sverige. Den här artikeln kommer att behandla anledningarna till den uppkomna situationen och vad som kan göras åt den.

Ur omedelbart perspektiv kan vi förklara bakslaget med faktorer som Ung Vänster och AFA. De förstnämnda beslutade sig för att desertera från den gemensamma manifestationen och utlyste ett eget torgmöte till den 9/12 (som ingen har hört något om givetvis). Ung Vänster är en organisation med tusentals medlemmar, finansiella resurser samt genuin förankring bland ungdomar. Deras bojkott hade självklart en negativ effekt. (Tidigare år har de bojkottat i praktiken genom att inte

lägga två strån i kors i mobiliseringen, samtidigt som de velat bestämma allting i kampanjen genom ultimatum och manövrer. I år ställde de sig alltså utanför även formellt). AFA har bara en melodi på repertoaren och den fick vi oss serverade igen, för femtielfte gången. Eftersom AFA bara har en taktik så är det inte särskilt svårt för polisen att läsa dem, förbereda sig och agera därefter. Deras aktion var manipulativ och auktoritär och tjänade bara till att utlösa en attack på demonstranterna som de inte var förberedda på.

Ung Vänsters och AFA:s agerande 2003 är dock inte roten till problemet. Händelserna i Salem återspeglar en djupare problematik för den antirasistiska rörelsen och hela vänstern och arbetarrörelsen. 1980- och 90-talen såg en kontrarevolutionär utveckling där kapitalismens återupprättande i Östeuropa krönte utvecklingen. Andra komponenter är de framgångsrika nyliberala attackerna på sociala rättigheter i hela världen, de imperialistiska krigen mot Irak och Afghanistan och framväxten av stora fascistiska frontpartier och högerpopulistiska partier. Denna utveckling har haft en mycket negativ effekt på vänstern. Socialdemokratins ledning har rört sig kraftigt åt höger. De traditionella stalinistiska kommunistpartierna har krympt eller rört sig i vänstersocialdemokratisk riktning. Den akademiska vänstern har flytt fältet och anslutit sig till den postmoderna relativismen, vilken har fungerat som en utmärkt ursäkt för att ägna sig åt allehanda navelskåderi istället för frågor som kan leda till konfrontation med maktens centrum. Socialismens prestige har skadats och arbetarklassen är tillbakapressad och defensiv.

I stort sett följer utvecklingslinjen för den antirasistiska rörelsen mönstret för vänstern som helhet. Rörelsen växte fram i mitten på 80-talet som en dynamisk reaktion på den nya extremhögern. 68-vänstern hade vid det laget redan "gått in i väggen". De bästa elementen från den generationen förenade sig dock med politiska vänsterflyktingar och 80-talets vänsterungdomar. Riksförbundet Stoppa Rasismen organiserade systematisk basaktivitet och samlade hundratals och ofta tusentals på sina demonstrationer. Detta gällde även, eller rättare sagt särskilt de militanta demonstrationerna! När Lasermannen började skjuta invandrare samtidigt som de första seriösa nazistiska terrorgrupperna uppstod i början av 1990-talet, var rörelsen i relativt god form för att ta sig an hotet. Tusentals "vanliga" människor anslöt sig också till militanta massaktioner som helt och hållet organiserades av den yttersta vänstern. Både polismakten och fascisterna besegrades och förödmjukades. När vi i Arbetarmakt pratar om militanta massaktioner så ligger framgångsrika svenska exempel på sådana inte längre bort i tiden än drygt tio år.

I dag har läget försämrats drastiskt på den antifascistiska fronten. Varför? För att svara på den frågan måste vi först slå fast att den segerrika perioden inföll innan den globala, och svenska, kontrarevolutionära utvecklingen pressat tillbaka vänstern och arbetarklassen på allvar. Den segrande antifascismen kunde basera sig på en vänster som än inte hade blivit skygg och demoraliserad av nederlaget. Tillbakagången för vänstern och en militant medvetenhet hos viktiga grupper av arbetare och ungdomar har gjort att den antifascistiska rörelsen har berövats den sociala bas som är nödvändig för att kunna mobilisera. Vi hänger i luften så att säga. Detta är grundproblemet.

För oss i Arbetarmakt är det lite oklart vad som driver AFA till sin ensidiga taktik. Antingen så tror de att förutsättningarna inte har ändrats sedan 90-talet, vilket omedelbart borde föranleda en omfattande intern politisk diskussion. Eller så är de överens med oss men tror att de kan "väcka" massorna med handlingens propaganda, spektakulära aktioner som ska inspirera folk att resa sig. Vi i Arbetarmakt gissar på det sistnämnda och har ett annat förslag på väg framåt. Detta utgår från att vi inte tror att massorna kan manipuleras till medvetenhet och handling av en liten minoritets heroiska aktioner. Istället handlar det om program, kommunikation och organisering, organisering och återigen organisering.

Revolutionära grupper måste nu axla ansvaret att börja återuppbygga en kämpande vänsterflygel av arbetarrörelsen. De två viktigaste öppningarna utgörs av den internationella rörelsen mot USA:s krig och rörelsen mot kapitalistisk globalisering. Här möts det nya och gamla avantgardet i en gemensam kamp av avgörande betydelse. Dessa båda rörelser har reaktiverat gamla skikt som varit

passiva och samtidigt dragit in nya, fräscha unga skikt i kampen. Den utvecklingen beror inte på några "heroiska aktioner", utan på att frågorna som är involverade upplevs som livsavgörande samt att det funnits möjligheter till ett massdeltagande. Samlingspunkten så här långt utgörs av de sociala forumen. Det var tack vare Europas Sociala Forum i Florens 2002 som aktionsdagen 15 mars kunde samla miljontals deltagare mot Washingtons krig. Här finns en plattform och krafter för att bygga upp den antifascistiska rörelsen på nytt. Det borde vara en hög prioritet att diskutera antifascismen på Stockholms Sociala Forum i maj 2004. Låt det forumet bli ett avstamp inför Salem 2004.

Under alla förhållanden kommer Arbetarmakt att arbeta utifrån vad som ovan sagts. Det innebär två saker för oss. För det första: tålmodigt förklarande. Den teoretiska, ideologiska och politiska propagandaoffensiven från de maktägande klasserna är hård. Olyckligtvis stämmer ledningen för arbetarorganisationerna många gånger in i den. Som revolutionärer måste vi formulera svar på detta. Bland annat måste vi orubbligt hålla fast vid de marxistiska grunderna och ständigt repetera dem. Att fascister inte får ges en demokratisk plattform är en sådan ståndpunkt. Andra exempel är att staten inte kan besegra fascismen, det måste ske på gatan, och att det är nödvändigt med självförsvar, inklusive våld, mot polismakten.

Men propaganda och agitation räcker inte. Handling är också nödvändigt. Därför deltar vi i den kamp som existerar oavsett vilka invändningar vi kan ha mot vissa uttryck som kampen ibland tar sig. Men vi anser inte att marxister kan stå bredvid och passivt vänta på den perfekta och "rena" rörelsen. Istället måste vi kasta oss in i den reellt existerande rörelsen och inuti den kommer våra idéer och metoder, som testats under decennier av klasskamp, kunna visa sig vara överlägsna. Därför deltog vi i striderna mot polisen i Salem. Vi står fast vid våra invändningar mot AFA:s koncept, men om staten attackerar en antifascistisk samling vore det förräderi att förhålla sig neutral, vad som än kan ha stimulerat fram attacken. Dessutom deltog många militanta ungdomar från förorterna i konfrontationerna, ära åt dem, och det är bara de mest försoffade opportunistiska grupperna som lämnar dem ensamma mot staten. Sådana grupper finns det förvisso gott om i Sverige, trots sina ståtligt klingande namn (KPMLr, Rättvisepartiet, Socialistiska Partiet, med flera.) Hursomhelst, att stå vid sidan om och vänta på bättre väder är ett säkert sätt att inte få något gjort överhuvudtaget.

Frige Mario Bango

Kära kamrater,

den 20 november dömde domstolen i Bratislava (Slovakien) Mario Bango till 12 års ovillkorligt fängelse för mordförsök. Han skulle ha begått detta brott den 10 mars 2001, när han skadade Branislav Slamka med kniv på en buss. Mario, som är ung rom, antifascistisk aktivist och medlem i Förbundet för Femte Internationalen, försvarade sin bror Eduard från Slamkas rasistiskt motiverade angrepp.

Domstolen ignorerade helt inslaget av självförsvar. Försvarsadvokaten kunde inte hitta något vittne som offentligt vågade uttala det som antifascister har vetat länge - att Slamka var medlem av "Nationalsocialisterna" och tidigare hade deltagit i nynazistiska överfall. Domstolen förklarade domen med argumentet att "Slamka var vid god hälsa när han gick på bussen". Detta tar inte hänsyn till det faktum att ingen relation kunde fastställas mellan knivsåren som Mario orsakat och den skullskada som ledde till Slamkas död. Inte heller kunde Marios avsikt att döda Slamka fastställas. Ändå utmättes detta tuffa straff till Mario, som tidigare inte har begått något brott.

När domen meddelades sjöng Eduard och hans mor Internationalen.

Denna dom uttrycker klart och tydligt domstolens rasistiska och politiska fördomar. Slamkas försvar genomfördes av Robert Fico, ordförande i det populistiska partiet SMER. Det slovakiska parlamentet höll till och med en tyst minut för Slamka efter ett förslag av Kalman, medlem i Rörelsen för ett Demokratiskt Slovakien (HZDS).

Domen står i skarp kontrast till den slovakiska polisens och domarkårens likgiltighet inför nynazistiska överfall eller andra rasistiska brott, som när Karel Sendrei från Magnezitoviece dödade av borgmästaren och hans son, som är polisbefäl.

Försvaret överklagade omedelbart domen, som kommer att föras vidare till högsta domstolen. Distrikts- och länsdomstolarnas uppträdande, liksom att den mycket populära Robert Fico deltar, ger lite hopp om en rättvis rättegång.

Den internationella kampanjen för att frige Mario Bango är nu viktigare än någonsin. Mario har redan fått stöd från många aktivister i kulturella, fackliga, politiska och antirasistiska organisationer, liksom organisationer som kämpar för mänskliga rättigheter. Den skandalösa, rasistiska domen från domstolen i Bratislava måste bli känd.

Ari, Revolution (Tjeckien)

Skriv till Mario Bango under adressen:

Mário Bango, nar. 8. 6. 1982

Ustav na vy'kon v'zby

priecinok 1077

Chorvatská 5

812 29 Bratislava

Slovensko / Slovakien

För mer information, se www.worldrevolution.org.uk/pages/campaigns/mariointro.html

Ner med antisemitismen

Bombattentatet mot synagogor i Turkiet har återigen kastat ljus över den dödliga antisemitismen. Alla demokrater, socialister, antirasister och antikrigsaktivister måste fördöma denna slakt.

Förövarna - islamister som står nära eller befinner sig i al Qa'idans terrornätverk - hävdar att synagogorna var legitima mål i deras kamp mot Israels förtryck av palestinierna. Detta är en lögn.

Synagogor är platser för utövande av den judiska religionen. De existerar i städer världen över. De är inte verktyg för den israeliska staten eller för förtrycket av palestinierna. Att beskylla alla judar för den israeliska regeringens handlingar är föraktligt förtal av ett helt folk. Det befrämjar rasistiska angrepp, det försvagar solidariteten mellan arbetande människor i alla nationaliteter och kulturer, den spelar överallt reaktionärer i händerna genom att avsiktligt blanda ihop två saker, sionism och judendom.

Sionismen är den israeliska statens ideologi och politik, som förvägrar palestinierna självbestämmande. Judendomen är något helt annat - den är en religion med en etnisk grupps kännetecken. I likhet med alla andra etniska grupper finns alla varianter av ideologier och politiska ståndpunkter inom det judiska folket. En del är religiösa, en del är sekulariserade. Det finns givetvis många anhängare av Israel bland judarna. Det finns också bestämda motståndare till sionismen, såsom Noam Chomsky, Harold Pinter, Michel Warchawski och många fler.

Extremhögern i Europa har aldrig övergett antisemitismen. De islamistiska reaktionärerna som al Qa'ida följer dem bara i fotspåren, med förgiftade lögnar om judisk kontroll över internationella finanser och banker, om globala konspirationer och liknande. Dessa elakartade fantasier är utformade för att ge de fattiga och förtrampade en lätt måltavla för sitt missnöje.

Antisemitismen är idioternas antikapitalism, en hatfylld avledning från kampen mot den verkliga fienden. Vem tjänar på den? Reaktionärer av alla sorter. Kapitalisterna som vill splittra oss, prästerna som vill lura oss, Ariel Sharons israeliska regering som vill framställa allt stöd för palestinska rättigheter som på något sätt "antisemitiska", extremhögern och fascisterna som vill utrota judarna.

Ännu en gång tillfaller det arbetarna, ungdomen, den antikapitalistiska rörelsen att ställa sig i spetsen för motståndet mot rasism och antisemitism. Låt oss driva bort denna usla ideologi från samhället, organisera självförsvar för alla minoriteter som utsätts för rasistiska angrepp, inklusive svarta, asiater, flyktingar, romer, araber och judar, avvisa islamisternas förgiftade antisemitism och öppna vägen för kampen mot det system som ger upphov till etniskt och religiöst hat, dvs kapitalismen.

Richard Brenner (Workers Power, London)